

MARIMON ABANDONA EL CAMPO A SU SUERTE

Número 45, octubre de 1998

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

A close-up portrait of a man with grey hair and a mustache, wearing a light blue shirt and a dark patterned jacket. He is smiling slightly. The background is a solid blue color with a yellow diagonal stripe on the left side.

**Maragall,
a guanyar !**

SUMARI

ACTUALITAT	3	Pasqual Maragall fa bellugar a la societat catalana
OPINIÓ	4	Identidad y cohesión Josep Borrell
OPINIÓ	6-7	Un curs polític decisiu Narcís Serra
DOCUMENT	8-10	"Per Catalunya. Ara, un nou federalisme", un document per construir la Catalunya de tots
CONGRES I SENAT	11	La interrupció voluntària de l'embaràs: una qüestió de sinceritat
ACTUALITAT	12-13	Los presupuestos del Estado para 1999 pueden hacer perder a Catalunya el tren de la competitividad Lluís Pérez
PARLAMENT	14-15	Debat de política general al Parlament Higiní Clotas
MÓN LOCAL	16-17	Tots els alcaldes en contra de la pròrroga de les autopistes A-17 i A-7
MÓN LOCAL	18-19	L'alcalde Joan Clos impulsa la nova transformació de Barcelona
MÓN RURAL	20-21	El Govern de CiU oblida constantment els interessos de pagesos i ramaders Ramon Vilalta
EUROPA	22-23	El espectacular triomfo de Schröder incorpora Alemanya a la Europa progressista Francesc Lausín
ENTREVISTA	27-28	Andreu Bonafente: "No m'agrada la Catalunya oficialista, pesimista, tancada i defensiva" Jordi Nicolás

OCTUBRE 1998

NÚMERO 45

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)

Director: Antoni Poveda

Coordinador: César Romero

Producció: Jordi Serra

Correccions: Montse Pallarès

Fotografia: Pepa Alvarez

Consell Editorial i Redacció: Vicenç

Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert,

Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc

Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez,

Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume

Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams

Impressió: Litografies Rosés

Dipòsit Legal: D.L.B. 37.364-1987

Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77,

Barcelona 08029

Telèfon 93 495 54 54 Fax 93 495 54 26

Les primàries i la treva d'ETA centren el Consell Nacional

► Pasqual Maragall

La situació política generada arran la treva d'ETA va centrar bona part del temps del darrer Consell Nacional, celebrat el passat 4 d'octubre. Tothom va assenyalar la gran importància d'aquesta com a preludi cap a una pau definitiva. D'altra banda, Pasqual Maragall va fer dues propostes transcendents per a la vida política del país, propostes que farà realitat quan sigui president de la Generalitat de Catalunya: no estar més de dos mandats consecutius al front de la institució i, treure la potestat de dissoldre el Parlament segons la conveniència del cap de govern. Maragall va emmarcar aquestes dues mesures en el context d'una nova forma de fer política, més propera al ciutadà.

► Josep Montilla

Respecte d'algunes afirmacions periodístiques i de determinats adversaris polítics que assenyalen hipotètiques discrepàncies entre ell i Josep Borrell, Maragall va ser prou contundent en afirmar que "ningú no aconseguirà enfrontar Pasqual Maragall amb Josep Borrell", tot destacant la coherència entre els discursos dels dos candidats. Així mateix, el Consell Nacional va establir el 6 i 7 de novembre com a data per a la celebració de les primàries a Barcelona i a les principals ciutats catalanes. També es va ratificar el document "Per Catalunya" i es va aprovar una resolució política on es reafirma l'aposta dels socialistes catalans per un desenvolupament de l'Estat de les autonomies des d'una perspectiva federal.

PSC Si estás conectado a Internet

danos tu dirección de correo electrónico
llamándonos al 93 495 54 08
o enviándonos un e-mail a
psc@psc.es
y recibirás por la red
informaciones y convocatorias

Pasqual Maragall fa bellugar la societat catalana

Des que Pasqual Maragall va anunciar que presentaria la seva candidatura a la presidència de la Generalitat, al país s'ha despertat un gran corrent d'esperança. Des dels articles d'opinió fins als acudits que els humoristes gràfics entreguen als seus diaris, s'observa una tendència creixent a desmitificar Jordi Pujol i a valorar la decisió de Maragall com un element cabdal pel canvi polític a Catalunya.

De moment, Maragall ja ha guanyat les enquestes, i encara que tothom sap que això té un valor relatiu, és veritat que sortir de guanyador és molt simptomàtic. Fa evident que hi ha un nombre molt elevat de ciutadans que confien en la candidatura de Maragall com la clau que permetrà obrir la porta del canvi. Després de divuit anys d'hegemonia pujolista, aquestes dades permeten acarar la propera etapa pre-electoral amb optimisme i una moral de treball molt positiva.

A més, en les visites que ha anat fent fins ara, els ciutadans manifesten el seu desig de participar en aquest procés de transformació i l'animen molt calorosament a continuar treballant per obrir una etapa de canvi al país. Segurament no s'havia produït una onada tan decidida per impulsar aquest canvi.

El candidat ha optat pels contactes amb tots els sectors del país, en entrevistes personals, dinars i sopars amb poques persones

Maragall ha optat pels contactes amb tots els sectors del país, per entrevistes personals, dinars i sopars amb poques persones i també per actes molt més concorreguts. En cadascuna d'aquestes activitats, el resultat sol assemblar-se molt: les persones amb qui parla li ofereixen tot l'ajut que calgui per emprendre aquesta etapa de transformació i li transmeten propostes concretes. Així, Pasqual Maragall ha estat reunit

► Maragall ha rebut el suport i el consell de molta gent fins ara.

amb els regants del Canal d'Urgell, que van tractar-lo com a "proper president de la Generalitat", va acudir a la zona dels boscos cremats aquest estiu per donar suport als afectats i escoltar els seus suggeriments, s'ha vist amb diversos representants dels sectors agrícoles i ramaders i ha escoltat les demandes. En poques setmanes, Maragall ha estat rebut amb entusiasme a poblacions com Mollerussa, Caldetes, Palamós, Tarragona, Vilanova, Viella, la Roca... Però això és tan sols la part visible d'un seguit d'activitats que, tot i que no s'ha volgut donar cap ressò als mitjans de comunicació, s'han mantingut a un ritme molt important. Les entrevistes amb dirigents polítics, amb empresaris, amb artistes, amb grups de persones independents—progressistes no afiliats—i ciutadans procedents de les especialitats i corrents polítics diversos permeten assegurar que es compleix amb el que es preveia en aquesta etapa inicial, consistent a escoltar el país, escoltar Catalunya.

Maragall ha estat rebut amb entusiasme a Mollerussa, Caldetes, Palamós, Tarragona, Vilanova, Viella o la Roca del Vallès

El resultat és que un nombre cada vegada més important de ciutadans expressa en veu alta allò que fins ara només s'atreuen a dir en veu baixa: que volen un canvi a Catalunya i que la candidatura de Pasqual Maragall representa l'autèntica oportunitat per a aquest canvi. En les properes setmanes, Maragall mantindrà aquests contactes i continuarà les visites a diversos municipis catalans, amb l'objectiu de conèixer de primera mà les demandes ciutadanes i d'aplegar el màxim nombre de suports amb vista a les properes eleccions.

“Gràcies pels serveis prestats”

El PSC va iniciar el curs polític amb la presentació pública del document 'Per Catalunya' que va tenir lloc al Palau de la Música de Barcelona el passat 9 de setembre. En aquell acte, Pasqual Maragall es va adreçar als assistents per convidar-los a "donar les gràcies pels serveis prestats" a Jordi Pujol, i a acomiadar-lo com a president en les properes eleccions al Parlament.

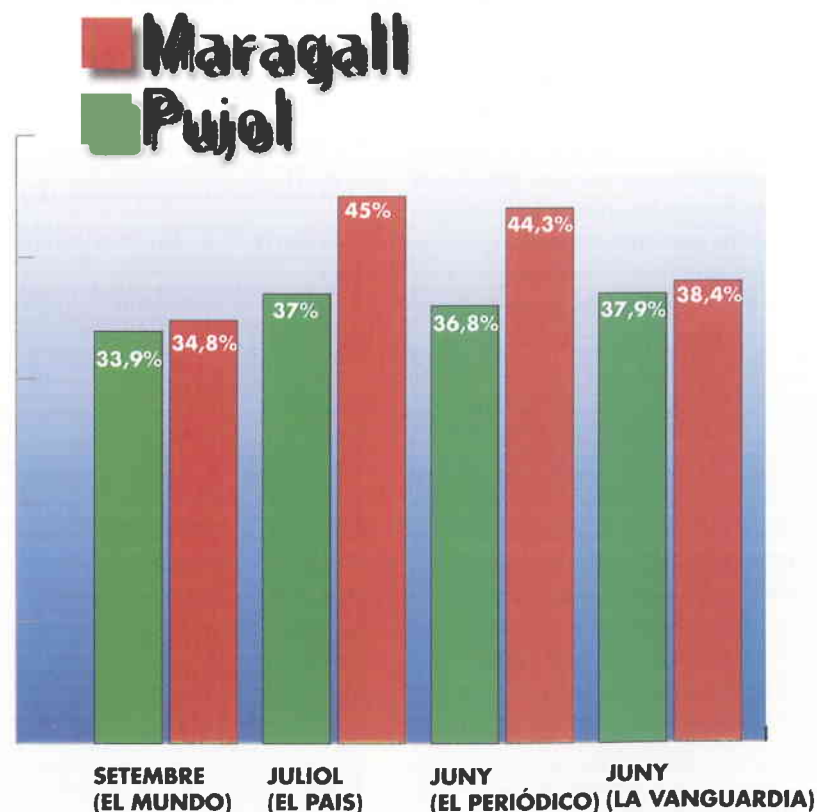
També va expressar la seva convicció que "els primers dos anys de govern haurem de fer les coses pendents", i va exposar una llarga llista de tot allò que la Generalitat no ha fet i que el país reclama: el desviament del riu Llobregat, el sanejament dels rius catalans, l'ampliació del port i l'aeroport de Barcelona, la solució a les rierades del Maresme, la consolidació de les àrees metropolitanes de

► Maragall va deixar en evidència les mancances dels governs de Pujol a la presentació de "Per Catalunya".

Tarragona i Girona... Maragall es va mostrar especialment preocupat pel deute que la Generalitat ha acumulat sota la presidència de Jordi Pujol: més

de dos bilions de pessetes. "La Generalitat", va dir Maragall, "és una de les pitjors empreses de Catalunya".

Maragall guanya les enquestes

Per primera vegada, un candidat del PSC a les eleccions autonòmiques apareix en els sondejos previs com el possible guanyador. I obté una valoració personal amb puntuacions per damunt de Jordi Pujol. És veritat que no s'ha de concedir un valor determinant a les enquestes, però també és veritat que s'ha de veure en aquest fet l'expressió d'una majoria de catalans que volen el canvi a Catalunya.

Com es pot veure en el quadre següent, Pasqual Maragall encapçala les preferències dels que majoritàriament expressen la seva voluntat de canvi a Catalunya. A més, el PSC, per primera vegada en un sondeig previ a les eleccions autonòmiques, obté igualment la primera posició entre les preferències dels electors, cosa que el situa en la posició que ja s'ajusta a les eleccions legislatives i municipals.

► Josep Borrell.

“El objetivo de los socialistas es conseguir la igualdad de oportunidades en la diversidad de identidades”

Los socialistas somos conscientes de que nuestro futuro dependerá de la respuesta que seamos capaces de dar a dos grandes problemas: hacer compatibles la cohesión de la sociedad con la competitividad de la economía, por una parte, y la cohesión territorial con la diversidad de las identidades nacionales y culturales de España, por otra. Conviene recordar que los socialistas hemos defendido siempre el consenso necesario para fortalecer el estado democrático, como garantía del respeto a la pluralidad y a la convivencia libre y pacífica, sin exclusiones de ningún tipo. Y hemos contribuido a ello más que nadie.

Y lo hemos hecho, y lo seguiremos haciendo porque nos importa tanto, digo bien, tanto, el respeto a las identidades colectivas como la cohesión de los territorios y las gentes. No establecemos jerarquías entre ambos objetivos ni creemos necesario renunciar a ninguno, porque no nos parecen antagónicos, sino complementarios. Por eso somos federalistas, defendiendo unión y libertad, como decía el poeta Joan Maragall. En los terrenos de la cohesión social y de la cohesión territorial hemos hecho enormes progresos. Y nos preocupa que ahora se estén poniendo en cuestión, tanto en lo que se refiere al Estado del bienestar como en la estructura político-territorial del Estado.

Nuestro objetivo es conseguir la igualdad de oportunidades en la diversidad de

Identidad y cohesión

identidades. El café no tiene por qué ser igual para todos y de hecho no lo es, pero la posibilidad de acceder a la educación y a la salud deben ser las mismas para todos en cualquier parte. Por ello hablamos de federalismo de la diversidad. A veces se nos reclama el reconocimiento explícito de que no sería ninguna herejía plantearse una reforma de la Constitución. Por supuesto que ni lo sería ni lo es. Vivimos en una sociedad laica y el concepto de herejía sólo puede utilizarse en relación con un concepto religioso y sagrado de la política y del poder que desapareció, afortunadamente, con la Revolución Francesa.

Nuestra Constitución no son las Tablas de la Ley, eternas e inmutables, bajadas de algún Sinaí. Es el resultado de un consenso mayoritario producido en un momento histórico determinado. Podemos cambiarla, si así queremos. Y para ello serían necesarias dos condiciones: que se hubiesen producido cambios importantes con respecto a las circunstancias que la engendraron y que el cambio que se propone consiga un consenso por lo menos igual al de 1978. Pero no creo que debamos cambiarla como el precio impuesto por los violentos para cesar en la violencia. Si así lo hiciésemos, les estaríamos legitimando de pasado, presente y futuro.

Los socialistas respetamos los planteamientos de los nacionalistas, tan legítimos como cualquier otro, siempre, claro está, que no se defiendan ni se amparen con la violencia. Pero reclamamos el mismo respeto para los nuestros, sin aceptar que se excluya a lo que no piensan como ellos. Cuando Arzalluz dice que "el pueblo vasco no cabe en la Constitución", se me ocurre pensar: ¿puede una sola persona o un solo partido hablar en nombre de todo un pueblo? Hay muchos, muchísimos vascos que no le otorgan con su voto ningún derecho a representarles. Más aún, desgraciadamente, cuando Arzalluz dice que el pueblo vasco no cabe en la Constitución, ¿no está diciendo que los vascos que defienden la Constitución y el Estatuto no caben en Euskadi? ¿De qué otra forma se puede interpretar su advertencia a Aznar de que "si Aznar les hubiese hecho caso antes, el PP se hubiese ahorrado

algunos muertos”?

Nadie ha propuesto un frente antinacionalista. De momento, los únicos que han adoptado una actitud frentista son los nacionalistas democráticos y no democráticos del País Vasco, por una parte, y los nacionalistas democráticos catalanes, gallegos y vascos por otra. Tienen perfecto derecho a hacerlo. Pero no deberíamos aceptar que se tache de fascistoides, franquistas de izquierda y otras lindezas, a los que tenemos otras opiniones y pretendemos defenderlas con los votos de los ciudadanos a los que representamos.

Pero el problema no son los partidos nacionalistas. No les reprocho que lo sean siempre que no traten de excluir a los que no lo somos. El problema no es que haya que completar mayorías parlamentarias con partidos nacionalistas. Cuando los socialistas gobernamos en minoría estas cosas no pasan. El problema es la extrema debilidad del Gobierno de Aznar y su falta de idea de país, de un modelo de España que defender frente a las tendencias centrífugas de sus socios parlamentarios. Es muy difícil creer que la mayoría que sustenta este gobierno sea para la gobernabilidad de España: uno de sus socios dice que el País Vasco no cabe en la Constitución y acepta una condicionalidad política al cese de la violencia, y el otro brinda al sol votando fantasmagóricamente autodeterminaciones sin causa ni consecuencia.

Discrepo de Aznar en demasiadas cosas: en las políticas educativas, culturales, sanitarias, fiscales, laborales... como para pensar que podamos formar con la derecha española ninguna clase de frente. En todas estas cuestiones, por cierto, sus posiciones y las de los nacionalistas están hoy mucho más cerca que de las nuestras. Pero, sin excluir a nadie ni formar un frente contra nadie, no deseo discrepar en los temas de Estado, fin de la violencia, política exterior, seguridad, como ocurre en las grandes democracias occidentales, que por eso y gracias a eso, lo son. Puede sorprender al PP encontrarse con una oposición tan distinta a la que ellos ejercieron frente a nosotros. También somos distintos en esto. Y estamos muy orgullosos de ello.

Josep Borrell

Candidato a la presidencia del gobierno

▶ Narcís Serra

Un curs polític decisiu

Ens trobem en un curs polític crucial per a Catalunya i per a Espanya. La situació política de Catalunya i Espanya es troba condicionada per les properes eleccions municipals i europees convocades pel proper mes de juny i també per les eleccions autonòmiques, si finalment Jordi Pujol decideix avançar-les, en un clar gest de precarietat i neguit. Però la notícia política de major envergadura ha estat l'anunci per part d'ETA d'una treva unilateral, sense condicions i sense ter-

en el portal de la pau i la convivència en el País Basc. L'objectiu essencial i bàsic és aconseguir passar de la treva a la pau.

El fet de la treva d'ETA i la coincidència d'aquesta amb el debat obert sobre els vint anys de la Constitució ha propiciat certes declaracions polítiques sobre la vigència de la mateixa i sobre l'articulació d'Espanya. Els socialistes catalans afirmem la necessitat de distingir i separar el procés de pau en el País Basc i el debat sobre el desplega-

▶ Narcís Serra al darrer Consell Nacional.

“Darrerament, la treva unilateral d'ETA ha estat la notícia política de major envergadura”

minis. Davant d'aquest fet cal afirmar que aquesta treva ha obert una etapa d'esperança que valorem molt positivament i que pot representar l'inici de la pau en el País Basc.

La treva d'ETA respon a diferents raons: en primer lloc a la mateixa feblesa d'aquesta organització terrorista després dels successius èxits policials, de l'empresonament de la mesa nacional d'HB, el desmantellament de la xarxa financera de suport i, finalment, el tancament del diari Egin. D'altra banda, l'existència de més de sis-cents presos d'ETA i la pressió dels familiars ha pesat també en la seva decisió. Els socialistes ens comprometem a fer tots els esforços possibles per tal d'aconseguir que aquesta treva es converteixi

ment futur de la Constitució. No fer-ho seria un greu error que podria afectar el mateix procés de pau.

“En el tema de la violència d'ETA, l'objectiu essencial i bàsic és passar de la treva a la pau”

En aquest mateix sentit valorem negativament la moció aprovada al Parlament de Catalunya per CiU, PI i ERC sobre el dret a l'autodeterminació. És un gest oportunista, que podria posar en perill la cohesió social i la

convivència del nostre país. Es tracta sobretot d'una cortina de fum per tapar el desgovern de CiU al capdavant de la Generalitat, per amagar la fi d'etapa que viu el govern encapçalat per Jordi

mes i de transformacions socials. Cada dia Pasqual Maragall està recollint un major suport de tots aquells catalans que desitgen iniciar aquesta etapa. Cada dia hi ha més gent que vol que

▶ Narcís Serra i Pasqual Maragall.

Pujol. És un gest de radicalització “nacionalista” per satisfer una part de l'electorat convergent i d'aquesta manera tapar les vergonyes del seu pacte amb José María Aznar.

“El govern de CiU es troba cada dia més al final del seu cicle, cada dia hi ha més gent que vol un canvi”

El govern de CiU es troba cada dia més al final del seu cicle. Cada dia hi ha més gent que vol un canvi d'orientació, d'estil, de maneres de governar. Cada dia hi ha més gent que vol un govern de progrés a Catalunya i que permeti obrir una nova etapa de refor-

mes i de transformacions socials. Cada dia Pasqual Maragall està recollint un major suport de tots aquells catalans que desitgen iniciar aquesta etapa. Cada dia hi ha més gent que vol que

Pasqual Maragall encapçali un ampli moviment de progrés que vagi més enllà de les fronteres del propi PSC i que obri aquesta nova etapa per a Catalunya.

Aquesta sintonia amb en Pasqual Maragall i amb el PSC es va poder copsar en l'acte de presentació del document “Per Catalunya”, ratificat en el passat Consell Nacional del PSC. Aquest ofereix els eixos bàsics de la proposta catalanista del PSC des d'una orientació federalista. La presentació pública d'aquest document ha permès constatar que amplis sectors del poble de Catalunya coincideixen amb el nostre projecte federal i esperen que aquest permeti cercar un model estable de relació entre Catalunya i Espanya, fonamentat en la confiança i l'amistat i no en la confrontació i el victimisme. Una altra fet important d'aquest mes

de setembre ha estat la victòria dels socialistes alemanys posant punt i final als setze anys del govern Kohl. Representa una victòria més dels socialistes a Europa, després de les més recents de Suècia, Gran Bretanya i França i consolida la presència dels socialistes en els governs d'arreu d'Europa i aïlla encara més el govern conservador de José María Aznar.

“Valorem negativament la moció aprovada per CiU, PI i ERC sobre el dret d'autodeterminació”

Cal destacar, finalment, l'enfortiment de la candidatura de Josep Borrell al capdavant dels socialistes de tot Espanya. Recentment presentava el manifest de la seva candidatura amb una forta presència de la societat civil, de sindicats, d'ONGS, de joves que amb la seva presència volien sumar-se i participar per a fer possible una majoria social de progrés a Espanya. Josep Borrell encapçalarà aquesta majoria de progrés que no vol una regressió en el camp de les llibertats i en el camp de la cohesió social i que vol, tot al contrari, aconseguir avançar en les transformacions socials i polítiques per aprofundir en l'Estat de dret, en la democràcia i la justícia social.

Ens trobem en l'inici d'un curs polític decisiu per Catalunya, per Espanya, per Europa i, també, pels socialistes. Tenim a les nostres mans aconseguir impulsar el canvi polític a Catalunya i a Espanya. Tenim a les nostres mans continuar amb el nostre bon govern municipal en la gran majoria de les ciutats de Catalunya i aconseguir el govern en aquelles ciutats i pobles que fins ara no havíem aconseguit. En aquest any decisiu per al nostre país i per al nostre partit cal que el PSC faci un major esforç per reforçar encara més la seva unitat, per a obrir-se encara més a la societat i per augmentar de manera significativa la seva capacitat d'acció i d'intervenció política.

Narcís Serra
Primer secretari del PSC

“Per Catalunya. Ara, un nou federalisme”, un document per construir la Catalunya de tots

“Per Catalunya” és la síntesi d’una intensa reflexió per condensar en un grapat de pàgines els principals continguts del nostre projecte polític catalanista i progressista: un projecte de futur i integrador, obert a la immensa majoria de la societat catalana. Pel seu interès, a continuació en reproduïm un resum.

► Pasqual Maragall va presentar el document al Palau de la Música Catalana.

cana que ha ofert unes altres visions de Catalunya, i que de fet ha estat pionera del catalanisme polític. En aquests darrers vint anys, però, s’ha produït un decantament del catalanisme polític cap a la tradició més conservadora com a conseqüència de la política realitzada per CiU des del govern de la Generalitat. Aquesta situació ha provocat l’allunyament d’amplis sectors populars del procés de construcció del nostre autogovern.

Els socialistes hem d’insistir en la tradició popular, federalista, obrera i republicana del catalanisme

Hem de proposar amb coratge i fermesa una altra visió de Catalunya. Hem de refermar la nostra proposta catalanista. La nostra proposta catalanista ha de permetre desplegar la nostra identitat pròpia i afavorir que Catalunya tingui un paper més actiu en la construcció d’un món més just i lliure que es configura a partir de tres eixos: catalanisme és autogovern, catalanisme és integració i cohesió social i catalanisme és federalisme, un projecte per a Espanya i per a Europa.

Catalanisme és autogovern

L’element central del catalanisme polític és la voluntat d’autogovern del poble de Catalunya. Som una nació perquè avui i aquí els ciutadans de Catalunya volem ser-ho i aquest fet es tradueix en l’aspiració a autogovernar-nos a través de les nostres institucions. El que afirmem és la primàcia de l’autogovern com element constitutiu del fet nacional. Això vol dir que la nació és allò que expressa la voluntat dels ciutadans.

L’element central del catalanisme polític és la voluntat d’autogovern del poble de Catalunya

El federalisme ens ofereix el millor model en què inspirar-nos a l’hora de decidir quins són els continguts de l’autogovern de Catalunya. Nosaltres hem d’afirmar la vigència del pacte constitucional com un pacte, tant entre ciutadans com entre territoris, que suposa una afirmació i una doble renúncia. L’afirmació que democràcia i autonomia

estàn indissolublement unides a Espanya, i en concret que l’autonomia de Catalunya ha anat sempre lligada a l’existència de democràcia a Espanya. La renúncia de la democràcia espanyola a imposar a Catalunya un Estat centralista i unitari, i la renúncia de Catalunya a la reivindicació de la independència. En aquest context, l’objectiu essencial del catalanisme ha de ser més reforçar i ser ambiciós en els continguts de l’autogovern que no plantejar el debat de la sobirania.

L’autonomia de Catalunya ha estat sempre lligada a l’existència de democràcia a Espanya

► Narcís Serra va presentar Pasqual Maragall a l’acte del Palau.

La confrontació política entorn dels temes programàtics i de model de societat ha d’anar acompanyada per la voluntat de cercar una unitat bàsica de les forces polítiques catalanistes respecte a les qüestions que fan referència als continguts polítics de l’autogovern, tot i reconeixent les diferències derivades dels models diferents de configuració de l’Estat. Respecte a les qüestions que fan referència a l’autogovern cal assolir el màxim nivell d’unitat. CiU ha renunciat als objectius de país per propòsits partidistes. Ha tendit sistemàticament a excloure del camp del catalanisme

aquells que no compartien els seus plantejaments de partit.

L’autogovern no pot ser exclouent, sinó que ha de ser integrador. No només per una raó de principi, sinó també per tal de poder-lo reforçar i aconseguir que arrelhi al màxim en el si de la societat catalana. Un catalanisme basat només en els aspectes lingüístics i culturals corre el risc d’excloure dels seus plantejaments una part important de la societat catalana, que no té el català com a primera llengua. Dir que per ser catalanista cal expressar-se en català i estar impregnat de la cultura catalana és excloure avui del catalanisme el 50% de la població. És, doncs, afeblir la causa que es pretén defensar. El nostre autogovern es veurà reforçat el dia que hi estiguin a favor i el sentin com a seu (i per tant participin en els processos electorals) els ciutadans de Catalunya que no s’expressen en català

arrelat a Catalunya, vingui d’on vingui. Hem de dir no a la cristallització de les diferències, hem de dir no a la compartimentació en realitats estanques. La fusió, la construcció d’una identitat comuna, és un objectiu inexcusable, perquè la nostra concepció de les coses passa per l’existència d’una societat cohesionada, perquè sabem que només en aquest terreny poden créixer i estendre’s la llibertat, la justícia i la igualtat. Hem de cercar la garantia que el procés està certament obert a la diversitat, sense restriccions, inclosa la diversitat i la llibertat lingüística com a valor de present i de futur; i, d’altra banda, la garantia que el català, la llengua específica del país, serà salvada, esdevindrà causa comuna dels ciutadans.

Ha de considerar-se catalana tota expressió cultural que hagi arrelat a Catalunya, vingui d’on vingui

Catalunya necessita un nou període d’impuls social, que només pot basar-se en un nou projecte. Un projecte transformador cap a majors quotes d’igualtat entre els ciutadans, cap a una més gran cohesió social, a partir del qual el gresol català s’ha d’activar plenament, amb el reconeixement de la diversitat, de manera integradora, cap a una realitat comuna de futur. La viabilitat nacional de Catalunya depèn d’aquesta reacció social. Cal que Catalunya torni a ser el compendi de les millors causes, un país pioner, obert i integrador. La cohesió social esdevé un factor essencial del nostre projecte catalanista. Ens cal una distribució de la riquesa i la cultura més equilibrada. Cal que el creixement econòmic pugui arribar a tots els sectors de la societat i a tots els racons del país. A Catalunya, constatem amb especial preocupació l’erosió del sistema educatiu i l’abandó de l’escola pública catalana durant l’etapa del govern de CiU. La cohesió prové també de la participació, de les conviccions democràtiques de la societat. D’aquí que el catalanisme progressista tingui en la seva arrel el concepte del municipalisme.

però que veuen en l’autogovern la manera d’exercir els seus drets i de defensar els seus interessos.

Catalanisme és integració i cohesió

Un catalanisme basat només en la llengua corre el risc d’excloure una part important de la societat catalana

Entre nosaltres ha de considerar-se catalana tota expressió cultural que hagi

PER CATALUNYA
Ara, un nou federalisme.

► Portada del document editat.

El catalanisme polític ha estat un moviment plural, com plural ha estat i és Catalunya. Però el catalanisme polític formulat a final del segle XIX es compon bàsicament d’una vessant que insisteix en el caràcter progressista, democràtic, liberal, republicà, federal i laic del catalanisme, però també ofereix una visió des de concepcions de caràcter més tradicionalista, religiós i conservador. No és cert que el catalanisme sigui patrimoni dels conservadors, avui de CiU i en el passat de la Lliga Regionalista. Hem d’insistir en la tradició popular, federalista, obrera i republi-

Catalanisme és federalisme

A final d'aquest segle el federalisme és, potser encara més, un aspecte decisiu del nostre projecte catalanista. El federalisme és, avui més que mai, la clau que ens obre la porta al model de la nostra relació política amb Espanya i amb Europa. El federalisme és, en primer lloc, un pacte d'individus en llibertat.

El federalisme és també una actitud, una sensibilitat, una manera de forjar la convivència en llibertat. No n'hi ha prou amb la divisió de poders de l'Estat entre el Legislatiu, l'Executiu i el Judicial. Cal una divisió vertical de poders entre l'individu, el poder local, el poder regional, el poder nacional.

El nostre "catalanisme federal" convoca

És l'hora del catalanisme ciutadà, federal i de progrés, d'un projecte polític amb solucions concretes als problemes dels ciutadans

a la construcció d'un projecte per a Catalunya, per a Espanya i per a Europa des del catalanisme polític progressista. D'altra banda, ens trobem en una nova situació que ens demana un pas més endavant en el pacte constitucional per avançar en la consolidació d'una Espanya plurinacional, democràtica, federal.

Cal anar a fons amb la federalització de l'Estat de les autonomies. S'obre una etapa del federalisme de les propostes i de l'acció. Cal concretar les propostes. En aquest sentit, cal recordar els cinc punts bàsics de la proposta federalista del PSC, en els quals hem insistit des de fa uns anys i que hem anat desplegant. Primer: el federalisme com a sistema de distribució de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes. Segon: completar la reforma en profunditat de l'Administració de l'Estat que afecti tant els serveis centrals com els perifèrics. Tercer: la reforma en profunditat del Senat. Apostem per un Senat federal que sigui una veritable cambra de representació territorial de la realitat plurinacional de l'Estat. Quart: ens cal un nou model de finançament autonòmic. El PSC ja ha presentat la seva proposta. Una proposta

► Josep Montilla, Joaquim Nadal i Pasqual Maragall moments abans de la presentació del document.

que es fonamenta en els principis d'autonomia i suficiència financera, de coresponsabilitat fiscal i solidaritat interregional. Cinquè: reforçar el paper de les corporacions locals en la nova estructura de poder territorial.

I el federalisme és també la nostra proposta per a Europa. L'acció que Catalunya pot menar com a regió -nosaltres en diem nació o nacionalitat- dins la Unió Europea. Aquesta acció pot tenir tres eixos. Un és l'accés directe que la normativa comunitària permet pel que fa a programes, subvencions o fons de desenvolupament. Accés que caldrà anar ampliant en el futur. El segon és la pertinença als òrgans de representació del món regional europeu dins les institucions de la UE. En tercer lloc, hi ha l'organització i associació del regionalisme europeu que arriba força més enllà dels actuals límits geogràfics de la UE. Proposem una Europa que sigui més un Estat plurinacional que una nació plurinacional.

La complexitat de l'Estat autonòmic i de la construcció europea només es pot resoldre des dels criteris federals, que són els més eficaços, els més respectuosos i els més democràtics ja que són la garantia que Europa respectarà el pluralisme de la seva diversitat cultural i política.

Un nou catalanisme

Els socialistes estem compromesos per un catalanisme ciutadà, federal i de progrés. A cada període històric li corres-

pon la formulació del seu projecte catalanista que ha de ser compartit amb il·lusió per la majoria de ciutadans. És l'hora del catalanisme ciutadà, federal i de progrés. Del catalanisme ciutadà que cercarà noves maneres d'aproximar la política i que afavorirà noves maneres de participació. Que concreta el seu compromís genèric amb els interessos de la nació catalana amb un compromís més directe amb els interessos de tots els ciutadans de Catalunya.

Del catalanisme federal que convoca a la participació efectiva d'un projecte per a Espanya i per a Europa. Que substitueix un model d'influències tal vegada efectives a curt termini però mesquines si el que volem és un compromís ferm amb el manteniment i aprofundiment de les llibertats democràtiques a partir d'un federalisme explícit i diferencial i que se sosté en la confiança de la lleialtat responsable, o sigui, lliure. I del catalanisme de progrés, que prioritza la integració i la cohesió.

Un projecte polític progressista que ofereix la proposta de polítiques concretes que responguin al dret del treball i que a la vegada adaptin les possibilitats que les noves tecnologies ofereixen a la realitat d'un país on es treballi més i millor. Un projecte d'esquerres inseparable de la proposta de mesures concretes que situïn al primer nivell de les prioritats la igualtat, l'educació i la cultura, la justícia i la transparència de les institucions, respecte del medi ambient i el territori, la solidaritat i la pau.

Breus

► CiU no s'atreveix a millorar les obres hidràuliques

Els vots dels diputats de CiU al Congrés han permès al govern del Partit Popular tirar endavant un "mini Pla Hidrològic" que no preveu algunes de les obres més necessàries per a Catalunya, com ara obres de prevenció de riuades o de construcció de regadius. El diputat Alfredo Pérez de Tudela va proposar, en el tràmit de convalidació del Decret Llei corresponent, que es declarassin obres d'interès general les del canal Xerta-Xènia, dels regadius de la Terra Alta i els del Baix Ter, les depuradores de Tarragona i Valls per aprofitament d'aigües per a regadius, les de prevenció de riuades al Segre, Noguera Pallaresa i Noguera Ribagorçana i les de regulació del Tordera, entre d'altres. Pérez de Tudela ha recordat que "CiU tenia, amb els nostres vots, la garantia de finançament per a aquestes obres, tan necessàries per al país. Sembla mentida que la seva subordinació al PP l'hagi fet votar en contra".

► Pérez de Tudela

► La inefable Aguirre no s'atura

La ministra d'Educació i Cultura del Govern Aznar no posa límit a les seves originals propostes per millorar la cultura i l'educació del país. Ara no se li ha acudit altra idea que proposar una mena de "Liceo Español" a Barcelona, per assegurar la pervivència de l'ensenyament del castellà. En unes pintoresques declaracions, Aguirre va dir que li semblaria bé que, com passa amb el Col·legi Alemany o el Liceu Francès, a Barcelona hi hagués un centre educatiu "español". Tots els sectors polítics i socials han reaccionat amb astorament i incredulitat: de què es tracta, de considerar el castellà com una llengua estrangera a Catalunya? el nostre diputat Salvador Clotas va interpel·lar la ministra al Congrés dels Diputats i li va demanar una mica més de seny. Però no hi ha res a fer. La ministra Aguirre no s'atura.

► S. Clotas

► El grup de diputats i senadors del PSC a les Corts Generals es reorganitza i es consolida

Amb l'inici del nou període de sessions després de l'estiu, s'han produït alguns canvis en la coordinació del grup de diputats i Senadors. Josep Corominas, substitueix la diputada per Lleida, Teresa Cunillera, que ha passat a formar part de la direcció del grup parlamentari socialista al Congrés. Isabel López, diputada per Barcelona, és la coordinadora d'Acció Territorial, àrea de nova creació, que té com a objectiu principal vincular el treball parlamentari a les organitzacions territorials. Una altra incorporació a la permanent del grup és la del senador per Barcelona, Joan Oliart, com a responsable de la coordinació entre les activitats del Congrés i del Senat.

► M. Palma

La interrupció voluntària de l'embaràs: una qüestió de sinceritat

El passat 22 de setembre el Congrés dels Diputats va votar la proposició socialista de llei orgànica sobre la regulació de la interrupció voluntària de l'embaràs. El que es decidia concretament era la presa en consideració de la proposició, és a dir es decidia la possibilitat que les Corts Generals debatessin i decidissin aquesta iniciativa.

A hores d'ara tothom coneix el resultat: 173 vots en contra del debat i 172 vots a favor de portar-lo a terme. Hem vist moltes coses els dies precedents a l'esmentada votació: l'actitud hipòcrita i

► Francesca Martín.

cavernícola de la dreta, que diu que vol ser el centre, ignorant les necessitats de la societat actual, la desmesura i l'estridència de la campanya de la jerarquia catòlica, la consciència fluctuant d'alguns diputats (entre els mesos de febrer i setembre del mateix any canvien el sentit del seu vot per qüestions "de forma"), i la inestimable col·laboració de l'extrema dreta. El govern del PP diu que aquesta no és una qüestió prioritària, o sigui, que no és d'interès general, i Convergència Democràtica diu que ells en aquest tema han donat llibertat de vot (això sí, Jordi Pujol ha revelat que el seu vot seria No i ha afegit que aquesta era una iniciativa que respon a una tàctica política i no a una necessitat). Pel que fa al PP, res a dir, són la dreta de sempre i actuen com a tals quan es tracta d'acabar amb la doble moral i d'aprofundir en les llibertats.

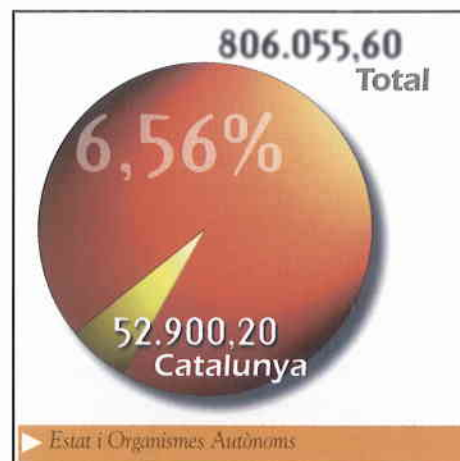
Quant a Convergència cal fer una menció a part. Cal aclarir el que l'actual govern de Catalunya considera demanda social i necessitat. Les dades de la Conselleria de Sanitat i també les del Centre Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) diuen algunes coses: la població de Catalunya és una de les que més recorren a la interrupció voluntària de l'embaràs legal, i també que la meitat de les noies catalanes de 15 a 19 anys que queden embarassades opten per avortar. El teòleg Miret Magdalena va escriure aquests dies: "Jo hauria desitjat que s'hagués encoratjat els catòlics a discutir lliurement el tema. I els ciutadans s'haurien d'acostumar també a crear una ètica cívica en què mitjançant el diàleg i la reflexió comuna arribessin a un consens raonable al país". Jo em permeto d'afegir-li... i això des d'una actitud sincera i responsable del qui vol fomentar els valors d'una societat que no vol amagar la seva realitat perquè vol millorar-la.

Francesca Martín

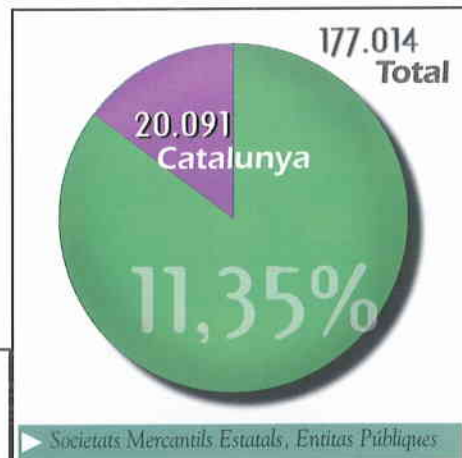
Los presupuestos del Estado para 1999 pueden hacer perder a Catalunya el tren de la competitividad

La primera lectura de los Presupuestos Generales del Estado permite calificarlos de faltos de rigor, no creíbles, electoralistas, opacos e imposibles de ejecutar. No es aceptable que se trasladen los compromisos de inversión de un año hacia otro. PP y CiU consiguen así un espejismo, pretenden que se aprecie un incremento de las inversiones, pero en los presupuestos de 1999 suman partidas que ya sumaron en los de 1998 (e incluso en anteriores ejercicios).

Este ejercicio de contabilidad creativa se revela cuando se aprecia que, del total de inversiones en Catalunya previstas por sociedades estatales y organismos públicos que el PP anuncia: 96.000 millones de pesetas, 74.000 son recursos correspondientes a otras anualidades. Es decir, la inversión en este capítulo será de 20.091 millones

de pesetas. Un ejemplo claro de esta política que pretende inflar las inversiones se aprecia con los presupuestos del GIF, el ente gestor de infraestructuras

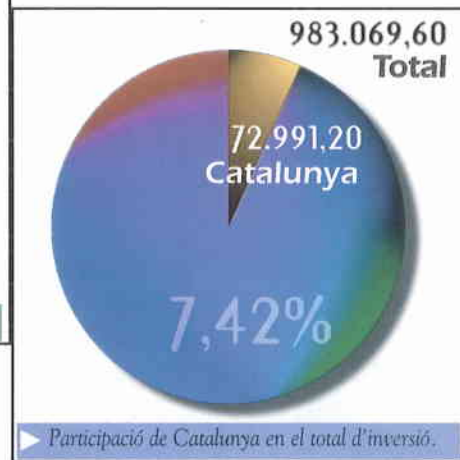
ferroviarias, responsable de las obras del tren de alta velocidad entre Barcelona y Madrid. Mientras los dirigentes del PP aseguran que se invertirán casi 41.000 millones de pesetas, en realidad los recursos que se destinan a proyectos nuevos a iniciar este año son sólo 103 millones.

El resto de recursos ya estaban consignados en presupuestos anteriores, ya había sido anunciado repetidamente. En el capítulo de las inversiones del Estado y Organismos Autónomos las cifras de crecimiento de la inversión desmenten las eufóricas declaraciones de

dirigentes del PP y CiU. El crecimiento es de unos 10.000 millones respecto a los del año pasado. Este magro incremento de las inversiones no permite que Catalunya recupere la sequía inversora propiciada por el tándem PP-CiU de 1997 y 1998. Y, lamentablemente, no compensa la pérdida de competitividad de la economía catalana, consecuencia de la falta de inversiones de los últimos ejercicios. El tejido productivo catalán ha pagado un precio muy alto por el retroceso en las infraestructuras necesarias para el crecimiento y el desarrollo de nuestro país.

Catalunya necesitaría 100.000 millones de pesetas más

Para llegar al equivalente de las inversiones del 1991 en valores actuales harían falta 180.000 millones de pesetas para Catalunya. El 1991 fue el de más inver-

siones del Estado en Catalunya en los últimos diez. Con la dotación presupuestaria de algunas partidas sólo hay fondos para poner el rótulo de las obras, para colgarlo cerca de una carretera como si fuera una valla electoral. El período de gobierno del Partido Popular ha significado un retroceso importante si lo comparamos con las inversiones estatales producidas durante la etapa de gobierno socialista. La inversión del Estado en

Catalunya en este período ha caído hasta el 2% del PIB, según datos de organismos independientes, mientras que en el conjunto del Estado esta inversión se ha mantenido entorno al 3% del PIB.

Las cuentas del Estado para 1999 no compensarán el déficit de infraestructuras de Catalunya provocado por las bajas inversiones del 97 y el 98

El retroceso en las inversiones se habría podido evitar si CiU hubiera votado las enmiendas socialistas en los ejercicios anteriores. Las infraestructuras necesarias estarían ya en marcha si CiU no hubiera subordinado los intereses de Catalunya a la de sus pactos con el Partido Popular. Obviamente las enmiendas socialistas a la Ley de Presupuestos tendrán como objetivo compensar la poca sensibilidad del gobierno hacia las inversiones que son necesarias en Catalunya. Los socialistas catalanes ya hemos puesto de manifiesto en la discusión de los dos últimos presupuestos que se podía obtener la dotación presupuestaria que se necesita en Catalunya si los diputados de CiU votan a favor de estas enmiendas.

El PP presenta partidas de años anteriores como si fueran de los actuales en una maniobra para aparentar que crecen las inversiones en Catalunya

Los objetivos de Catalunya por lo que hace referencia a las infraestructuras siguen siendo los mismos. En primer lugar, garantizar las comunicaciones en el territorio catalán, potenciando los ejes viarios transversales, adecuando los ejes viarios congestionados y potenciando el transporte público. En segundo, conseguir que Barcelona sea la puerta sur de Europa, tanto en lo que hace referencia al movi-

miento de personas como al de mercancías. Además de facilitar una mejor conectividad entre Catalunya y el resto de España y de Europa, y de garantizar la protección del medio ambiente y la ejecución de las obras hidráulicas necesarias. Por otra parte, finalmente ha desaparecido la fórmula de la "financiación extra-presupuestaria". El gasto que había de ser imputado a este concepto ha sido nulo, se ha demostrado que el debate sobre la fórmula "alemana" era sólo una cortina de humo para ganar tiempo. Es lamentable que, a pesar de las advertencias del PSC, CiU se dejara engañar por una solución fantasiosa que todos sabíamos que no llevaría a ningún lugar.

Además, los presupuestos resultan difíciles de creer, ya que el gobierno del PP los altera permanentemente con decretos-ley. El gobierno aplica mecanismos para disfrazar el déficit público. De hecho, nunca unos Presupuestos Generales habían sido tan poco representativos de las cuentas públicas del Estado. Tampoco tienen en cuenta el escenario internacional. El triunfalismo del gobierno del PP no cuenta con los cambios que exigirá la aplicación del euro ni con los efectos de la crisis internacional.

Lluís Pérez

Las inversiones del Plan Delta siguen congeladas.

Inversiones pendientes en Catalunya

- Finalización de la autovía N-II
- Prolongación de la B-30
- Inicio del cuarto cinturón
- Autovía del Llobregat
- Finalización de la Ronda Sur
- Acondicionamiento de la red de carreteras nacionales: N-340, N-420, N-260.
- Financiación del contrato-programa del transporte metropolitano de Barcelona
- Financiación de los gastos de mantenimiento de las rondas de Barcelona.
- Mejora de la red de cercanías de RENFE.
- Garantizar la ejecución de las obras previstas en el Plan Delta.
- Llevar a cabo las decisiones estratégicas del aeropuerto de Barcelona: tercera pista, nueva terminal, potenciación de las mercancías, etc...
- Ejecutar la conexión ferroviaria del

- puerto de Barcelona con las redes generales y de ancho europeo.
- Garantizar la financiación necesaria para la vía de alta velocidad Madrid-frontera francesa, que ha de ser operativa en el 2004
- Prever el tránsito tanto de personas como de mercancías.
- Garantizar la financiación de la depuradora del Baix Llobregat.
- Ejecutar el plan de rieras del Maresme.
- Programar las obras de prevención de las riadas en el río Segre, el Noguera Pallaresa y el Noguera Ribargozana.
- Adecuar el canal Xerta-riu Sénia para el riego
- Resolver la financiación del canal Segarra-Garrigues
- Mantener el programa de regeneración de playas y diques de defensa de las mismas.

Breus

▶ Joan Ferran

■ El PSC insta la Generalitat a actuar urgentment sobre l'A-19

El Grup Socialista al Parlament de Catalunya ha presentat un seguit de proposicions no de llei per tal de sol·licitar a la Generalitat de Catalunya actuacions urgents al voltant de l'autopista A-19 al seu pas per Badalona, Sant Adrià de Besòs i el seu accés directe a la ciutat de Barcelona. El text de les propostes insta el Govern a: 1. "Elaborar abans de tres mesos, els estudis i projectes necessaris que permetin establir el pressupost econòmic que farà possible el cobriment a la ciutat de Barcelona del tram de la Gran Via comprès entre Bac de Roda i el barri de la Pau". 2. "La instal·lació a l'autopista A-19 en el seu pas per Sant Adrià i Badalona, de pantalles de formigó en ambdues calçades fent especial atenció al tram de pas elevat pel municipi de Sant Adrià a fi d'aconseguir la millora de la seguretat i evitar la caiguda de vehicles..." 3. "La instal·lació de pantalles acústiques al llarg de l'autopista per les zones on hi ha proximitat d'habitatges". El PSC es fa ressò, així, de tot un seguit de reivindicacions veïnals i d'entitats ciutadanes que han iniciat mobilitzacions per tal d'aconseguir l'actuació de les administracions davant de problemes de sorolls, accidents i contaminació.

▶ C. Figueras

■ Incapacitat per contenir la despesa farmacèutica

Carme Figueras ha denunciat la incapacitat del Govern de la Generalitat per contenir la despesa farmacèutica a Catalunya, que està creixent a un ritme del 12% respecte de l'any passat. A final de juliol ja s'havia gastat en medicaments per sobre de les previsions inicials, més que no pas l'estalvi anual que es pretenia aconseguir amb el cop de medicament. L'estalvi en despeses farmacèutiques previst en el pacte PP-CIU de finançament de la sanitat de ben segur que ja no es complirà i s'obre l'interrogant de què es farà per compensar aquests estalvis que no es produiran.

▶ Pep Mir

■ La factura pels dipòsits de detinguts s'acosta als 10.000 milions

Els municipis catalans haurien destinat més de 5.000 milions de pessetes al manteniment dels dipòsits des de l'any 1985, segons es pot calcular a partir de les dades aportades per un grup significatiu d'ajuntaments. Aquestes despeses han de ser compensades per la Generalitat en aplicació de la sentència del Tribunal Suprem, de 21 de febrer d'enguany, dictada arran dels recursos interposats per l'FMC i l'ajuntament de Vilanova i la Geltrú. La factura que poden presentar els municipis afectats s'aproparia als 10.000 milions de pessetes un cop aplicats els interessos de demora pertinents. La consellera de Justícia, Núria de Gispert, ja ha publicat la resolució de compliment de la sentència esmentada i el Departament ha comunicat a l'FMC que està en condicions d'iniciar converses per tal de concretar la forma de fer efectius els pagaments als ajuntaments amb dipòsits de detinguts.

■ El PSC acusa la direcció de TV3 de sectarisme

▶ Carbonell

El portaveu socialista a la Comissió de Control Parlamentari de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en el Parlament de Catalunya Josep Maria Carbonell, va acusar el Director General de CCRTV Jordi Vilajoana i el Director de TV3 Lluís Oliva d'utilitzar els informatius de la televisió i de la ràdio públiques al servei exclusiu del Govern de CiU. Carbonell va afirmar que hi havia una degradació de pluralisme, un sectarisme cada dia més gran en el tractament de la informació i una deriva servil al poder convergent que posava en qüestió el caràcter públic de la Corporació. Carbonell va recordar, així mateix, que TV3 és una televisió que "pertany al poble de Catalunya", que ha d'estar al seu servei i que si es continuava amb l'actual línia es podria produir "un trencament de les regles del joc" i "un dany irreparable" del servei públic.

Debat de política general al Parlament

Pujol s'inventa falsos projectes de futur per defugir discutir del gran dèficit de la Generalitat i les mancances del seu govern

▶ Joaquim Nadal va deixar en evidència una vegada més el mal govern de Pujol.

▶ Higiní Clotas

Acabem de celebrar el debat d'orientació política general que correspon a l'inici del darrer període de sessions d'aquest any del Parlament de Catalunya i hem pogut comprovar una vegada més com el final de l'etapa del llarg govern del sr. Pujol no solament és quelcom que es respira i es reclama en la societat catalana sinó que és avui una necessitat objectiva per al desenvolupament i el progrés del país davant l'esgotament i manca d'iniciatives i prioritats polítiques del sr. Pujol. Al llarg de tota aquesta legislatura, mentre el President de la Generalitat ha estat pràcticament dedicat a establir un acord de calendari electoral amb el sr. Aznar que convingués als seus interessos com a conseqüència del suport incondicional que ambdós partits es presten, el seu govern ha fet palès l'esgotament del seu projecte

polític sent incapaç de prendre iniciatives o de proposar prioritats o resoldre els problemes de la nostra societat. Ben al contrari, ha agreujat les conseqüències d'aquests problemes per la seva incapacitat en afrontar-los i la seva manca de sensibilitat per orientar-los i resoldre'ls.

En el debat que acabem de cloure, lluny de proposar quins eren els objectius de la seva acció de govern, com corresponia al llarg de l'any 1999 que resta per a la convocatòria electoral al Parlament de Catalunya, va voler obrir el foc d'encenalls del dret a l'autodeterminació per intentar disfressar la seva renúncia a governar i emmascarar així el seu compromís i fidelitat en la política reaccionària del Govern del PP. Fins i tot això, aquest debat sobre l'autodeterminació, el varen fer els diputats i diputades de CiU de manera vergonyant, emparant-se per tal de diluir-lo, en la commemoració del 50 aniversari de la Declaració dels Drets Humans.

Al llarg de tota aquesta legislatura, els grups de l'oposició i en particular el Grup Socialista no sols hem hagut d'assumir la responsabilitat d'impulsar l'acció

de Govern al Parlament de Catalunya a través de les nostres iniciatives sinó que en alguns casos, recordo per exemple el debat sobre les conseqüències dels incendis a les comarques del Bages i Berguedà, que vàrem haver de provocar al Parlament amb l'oposició fins últim moment del propi Govern i el Grup Parlamentari que li dona suport, vàrem haver de substituir la seva incapacitat de reacció i responsabilitat davant d'una catàstrofe natural que va comportar un clamor popular de queixes i de desesperació.

En aquest darrer debat d'orientació política general, el grup socialista juntament amb IC-EV i ERC vàrem fer l'esforç conjunt de presentar unes propostes de resolució per tal de reorientar i prioritzar la creació de l'ocupació a Catalunya com a eix prioritari de les preocupacions de la nostra societat, creant el Servei Català de l'Ocupació i el Consell de Treball Econòmic i Social per tal d'establir el Pla de Formació Ocupacional per al 1999. Així mateix unes altres propostes per capgirar la marginació que pateixen les institucions del govern local de Catalunya per la política de confrontació que el Govern de la Generalitat els té declarades.

El gran culpable del mal sistema de finançament de la Generalitat és Pujol, que ho va negociar directament amb Aznar

Vàrem proposar també, com a Grup Socialista, una correcció a fons de la política del Govern en relació a la sanitat, l'ensenyament, el medi ambient, infraestructures, política agrària, etc. és a dir una proposta alternativa gairebé a tota l'acció de govern. Finalment davant de la constatació del fracàs del model de finançament autonòmic pactat entre el PP i CiU vàrem

▶ Pasqual Maragall

proposar que es reiniciés el procés de negociació de l'acord 1997-2001 instant el Consell Executiu a promoure amb tots els grups parlamentaris el consens necessari per definir les característiques del nou model de finançament. Lògicament el bloc parlamentari sòlid i fidel constituït per CIU i el PP va fer que la majoria de totes aquestes propostes constructives de govern, llevat d'algunes sobre ocupació, fossin derrotades en el Ple, posant de manifest la seva miopia política i la seva renúncia a emprendre de manera positiva i plural una acció de govern responsable que corregís i reorientés la seva incapacitat de prendre decisions davant els greus i reals problemes que afecten a la nostra societat.

Per tot això tots els grups polítics de l'oposició en el Parlament vàrem coincidir en que s'havia arribat de manera irreversible a la fi d'etapa del Govern Pujol, convertint-se gairebé aquest debat en una censura encoberta de la seva manca d'acció de Govern. És evident que es respiren ja els aires electorals malgrat faltar encara un any per a la convocatòria ordinària d'eleccions. No obstant això els socialistes catalans, siguin quan siguin aquestes eleccions, disposem del projecte polític, la il·lusió, l'empenta i la força per a què es constitueixi una àmplia majoria de progrés dialogant, tolerant i oberta que encapçalada per Pasqual Maragall, lideri la nova etapa que Catalunya mereix per al segle XXI.

Higiní Clotas
Secretari d'Acció Parlamentària al
Parlament de Catalunya

Esparreguera projecta un parc natural de 30 hectàrees

L'Ajuntament d'Esparreguera projecta comprar un terreny de 30 hectàrees per tal de fer-hi un parc natural. Un cop el consistori disposi d'aquest terreny, el cost estimat per posar en marxa aquest projecte és de 40 milions de pessetes, que es destinaran a obrir camins i a crear zones de lleure i enllumenar la zona. Aquest projecte és, des de fa anys, un dels objectius prioritaris del consistori d'Esparreguera, i és previst que sigui una realitat l'any 2000.

La Roca del Vallès ret homenatge a Romà Planas

Un gran nombre d'alcaldes, dirigents socialistes, amics i ciutadans de la Roca van participar en l'acte d'homenatge en memòria de Romà Planas, que aquesta tembre. Planas va morir fa tres anys, quant era alcalde d'aquesta població del Vallès Oriental.

Romà Planas va ser un estret col·laborador del president de la Generalitat, Josep Tarradellas, va ocupar durant molts anys el càrrec de cap del gabinet de la presidència de la Diputació de Barcelona, i en les eleccions municipals del 1995 va assolir l'alcaldia de la Roca. A més, Romà Planas va ser un dels fundadors i principal promotor del grup d'opinió Emprius.

Corbera de Llobregat i Sant Andreu de la Barca millor comunicades

Les ciutats de Corbera de Llobregat i Sant Andreu de la Barca, ambdues governades pel PSC, estan a partir d'ara millor comunicades gràcies a les obres de millora del camí que les uneix. L'arranjament d'aquest camí, de 7 quilòmetres, era una vella reivindicació dels habitants de diverses urbanitzacions de la zona. El cost de les obres ha pujat a 30 milions de pessetes, i han estat subvencionades per la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i la Diputació de Barcelona.

Pujol rebutja ajudar els pagesos de les zones cremades el juliol

► La política forestal del govern és nefasta.

La manca de previsió i la ineficàcia del Govern de la Generalitat per tal de fer front als incendis forestals, que van cremar el passat mes de juliol més de 27.000 hectàrees de les comarques del Bages, l'Anoia, el Solsonès i la Segarra, ha produït un intens malestar i moltes crítiques dels habitants d'aquestes zones, inclosos alcaldes d'Unió, així com de la resta de Catalunya. Aquesta manca de previsió i d'ineficàcia, que es va fer palesa al mateix debat al Parlament de final de juliol, ha tingut una continuïtat a l'hora de promoure iniciatives de suport al territori, a les persones, i a les institucions i organismes que s'han vist afectats pels focs, com pagesos, empresaris de cases de pagès, ADF i ajuntaments. El Govern de CiU s'ha tornat a negar a donar ajut econòmic als pagesos i, com

en altres ocasions, només subvencionarà les empreses de la fusta. En aquest sentit, la Diputació de Barcelona està estudiant la possibilitat de concedir un crèdit de 1.000 milions de pessetes als afectats pels incendis, per tal que puguin constituir una plataforma que emmagatzemi i comercialitzi la fusta dels arbres cremats, i no estiguin, per tant, en mans dels empresaris del sector. A més, la Diputació de Barcelona va aprovar a final de juliol diversos decrets que permeten la concessió d'ajuts urgents a les ADF i als ajuntaments. Els ajuts són concedits per pagar el cost del combustible, maquinària, roba, mànegues, i avituallament a voluntaris i a persones desplaçades, i per tal que els ajuntaments puguin obtenir crèdits sense interès per reparar o reconstruir els equipaments municipals malmesos

El Trambaix comença per fi a ser una realitat

L'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) ha rebut ja el projecte del Trambaix, tramvia que tindrà 14,5 quilòmetres, recorre els municipis de Barcelona, Esplugues, Cornellà, Sant Just Desvern, Sant Joan Despí i Sant Feliu de Llobregat, i haurà d'estar en funcionament l'any 2001.

El projecte, que és una reclamació dels

alcaldes dels cinc municipis del Baix Llobregat, tindrà un cost proper als 24.000 milions de pessetes, amb tres ramals diferents que tindran l'origen a Cornellà, Sant Joan Despí i Sant Feliu de Llobregat.

Les previsions són que podrà transportar un total de 12,8 milions de passatgers a l'any.

Tots els alcaldes en contra de la pròrroga de les autopistes A-17 i A-7

Tots els alcaldes, sigui quina sigui la seva opció política, han criticat l'acord del Ministeri de Foment i ACESA, amb el suport de CiU i el govern de la Generalitat, de prorrogar la concessió de les autopistes A-7 i A-17 a canvi d'una reducció en els peatges de l'entorn de Barcelona. Entre els alcaldes que han expressat les seves crítiques hi ha els de Barcelona, Lleida, Tarragona, Girona, Terrassa, Vilafranca del Penedès, Mollet del Vallès, Sant Cugat, Manresa i Rubí. L'acord entre el govern de Madrid i ACESA, que ha estat beneït públicament per Jordi Pujol, suposa allargar els peatges fins a l'any 2021 i, en contrapartida, rebaixar el seu cost només a Mollet, a l'A-17, i a Sant Cugat i Martorell, a l'A-7, tots situats a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

En els últims dies, set municipis, tant governats pel PSC com per CiU, han proposat que el Ministeri de Foment i la Generalitat comprin les autopistes d'ACESA, i apliquin fortes reduccions als peatges. Segons l'informe que ha elaborat el Consorci Xarxa Viària la nova empresa pública seria rendible en mans de l'Estat, tot reduint els peatges a l'entorn del 40% i alliberant-ne 30 quilòmetres al voltant de Barcelona. L'acord entre el Ministeri, la Generalitat i ACESA perjudica els lleidatans, segons l'alcalde de Lleida, Antoni Siurana. L'alcalde de Terrassa, Manuel

► CiU ha canviat radicalment d'opinió en el tema dels peatges d'autopista.

Royes, també ha expressat públicament el seu malestar qualificant l'acord com "una presa de pèl inadmissible". Joan Clos, alcalde de Barcelona s'ha manifestat en el mateix sentit, a l'igual que l'alcalde de Vilafranca del Penedès, Joan Aguado, i l'alcaldesa de Mollet del Vallès, Montserrat Tura. Aguado ha manifestat que l'acord és discriminatori, ja que alguns trams no han obtingut reduccions, o aquestes han estat menors, mentre que la pròrroga de la concessió afecta tots per igual. Tura ha recordat que el tram de l'A-17 i la B-30

fan funcions de cinturó de Barcelona, i per tant hauria d'estar lliure de pagament.

Es dona el fet que CiU defensa ara la pròrroga dels peatges amb els mateixos arguments que refusava l'any 1990. En aquest sentit, l'any 1990 el grup de CiU a la Diputació de Barcelona va presentar una moció per tal de reclamar que l'autopista del Maresme fos gratuïta, però quan la resta dels grups van mostrar-s'hi d'acord si s'hi afegia també la gratuïtat de les autopistes dependents de la Generalitat, CiU es va abstenir.

Sant Boi de Llobregat recupera su patrimonio histórico

Sant Boi de Llobregat recuperó el pasado 11 de setiembre parte de su pasado, al inaugurar las termas romanas de uso privado más importantes de Catalunya, y la masía de Can Torrents. Según la alcaldesa socialista, Montserrat Gibert, estas dos inauguraciones "ayudarán a cohesionar aún más Sant Boi, y será un punto de visita obligado para todas las personas interesadas en conocer el

patrimonio cultural del país". Las termas fueron localizadas el año 1953. Las obras de restauración y adecuación se iniciaron el 1989, y han sido ejecutadas por la Diputación de Barcelona. Por lo que respecta a Can Torrents, el ayuntamiento adquirió la finca el año 1996 y alberga una sala de exposiciones, el archivo histórico y el Altaveu Centre.

► Montserrat Gibert, alcaldesa de Sant Boi.

L'alcalde Joan Clos impulsa la nova transformació de Barcelona

El 26 de setembre de 1997, el ple de l'Ajuntament de Barcelona va elegir, per majoria absoluta, Joan Clos com a nou alcalde de la ciutat. L'home que ja des dels darrers anys venia impulsant moltes de les més importants actuacions del Govern municipal, rebia així l'encàrrec de presidir i liderar els destins d'una ciutat que, segons les seves pròpies paraules "ha d'assegurar-se un dels primers llocs en la lliga de les ciutats europees amb vista al segle XXI".

Joan Clos va arribar a l'alcaldia amb diverses línies bàsiques sobre les quals orientar la seva acció de Govern. Potenciar els mecanismes de participació de la ciutadania, apostar per la qualitat urbana, insistir en la necessitat d'una bona xarxa de transport col·lectiu per a la ciutat i la regió metropolitana o fomentar la implantació de les noves tecnologies i la indústria cultural (el que el mateix alcalde ha batejat com ciutat del coneixement) són alguns dels objectius marcats per Clos des del mateix moment que va prendre possessió del càrrec.

La inversió municipal d'aquesta legislatura arribarà als 110.000 milions de pessetes

En el decurs del darrer any, l'alcalde Clos ha anat desgranant i concretant el seu model per a Barcelona a partir d'aquestes línies fonamentals. "De la Barcelona gris dels anys 70, vam passar a la Barcelona blava dels Jocs Olímpics i ara anem cap a la Barcelona verda". Aquesta frase resumeix, en bona mesura, la seva visió del que vol dir qualitat urbana. En els darrers mesos, els ciutadans han assistit a un procés d'humanització d'algunes zones de la ciutat, incorporant verd i més espai per a vianants en llocs històricament tant grisos com l'avinguda Meridiana. El nou model de desenvolupament urbà que s'està aplicant en àrees com el Front Marítim o Diagonal-Poble

▶ Joan Clos sap, des de fa molts anys, que Barcelona requereix un cent per cent de l'atenció.

Nou comença a mostrar un tipus de ciutat menys densa, amb més espai per a parcs i equipaments on s'optimitza l'ús energètic i on s'incorporen els sistemes més moderns per a la recollida i el reciclatge dels residus. Joan Clos parla amb entusiasme d'una ciutat que, en els propers anys disposarà de 100 nous jardins escampats pel seu territori i anuncia la seva intenció de completar el caràcter de la muntanya de Montjuïc com a espai ciutadà en tres àmbits diferents: el cultural, el de l'esport i també el de la natura. Qualitat urbana vol dir també fer la ciutat més transitable, conciliar les necessitats d'una ciutat moderna i econòmica i comercialment activa amb el benestar dels seus habitants-vianants. Clos va insistir des dels seus primers dies a l'alcaldia en la necessitat d'un Pacte per la a

Mobilitat on tots els sectors de la ciutat poguessin dir la seva. El mes de juny d'enguany, l'acord era ja una realitat i es posava en marxa un dels instruments emblemàtics en l'aposta de Joan Clos per reforçar la participació, precisament en un dels terrenys més complexos en la vida de qualsevol gran ciutat, com és el de la circulació.

Mentrestant, han anat avançant les grans inversions de ciutat. Entre eixos viaris, nous equipaments, millora dels serveis de manteniment i zones verdes l'Ajuntament haurà posat 110.000 milions de pessetes als districtes, barris i carrers de la ciutat durant tot el mandat municipal 1995-1999. L'horitzó és, segons l'alcalde, "poder oferir una ciutat més atractiva per viure-hi, per invertir-hi i fer-hi negocis". L'esforç d'inversió

pública a càrrec de l'Ajuntament, proporcionalment superior a la resta d'administracions públiques té, per Joan Clos, un altre objectiu molt clar: "fomentar l'ocupació directa i indirecta i, en conseqüència, millorar les condicions de vida de la gent". L'alcalde pren amb bon humor les crítiques de l'oposició a les obres que es fan a la ciutat "els molesta profundament que fem obres", ha comentat alguna vegada davant de companys militants socialistes. Precisa que l'esforç inversor de la ciutat va molt més enllà d'obres tant importants com General Mitre, plaça Cerdà o la ronda del Mig. L'administració Clos ha donat un impuls definitiu als grans equipaments i projectes culturals de la ciutat (Pla de Biblioteques, Auditori, Liceu, Ciutat del Teatre, etc..).

Clos ha mostrat un lideratge basat en el rigor i en la participació més que no pas en la confrontació

En dotze mesos com a alcalde, Joan Clos ha fet que alguns trets de la seva personalitat (tenacitat, reflexió, capacitat de diàleg) esdevinguin un actiu en favor de la ciutat. Durant el seu primer any al capdavant de la ciutat, Clos ha mostrat un lideratge basat en el rigor i la participació més que no pas en la tensió o l'enfrontament.

Ha estat l'alcalde Clos qui ha tancat l'acord institucional sobre el Fòrum Universal de les Cultures de l'any 2004. Una iniciativa de la ciutat per la qual ell ha aconseguit convèncer les altres institucions per participar activament en

▶ Potenciar la participació dels ciutadans ha estat un dels objectius de Joan Clos.

el repte. La tenacitat de Clos en la defensa del dret de Barcelona a regir-se per una Carta Municipal que li atorgui més autonomia, en benefici dels seus ciutadans, ha fet que, hores d'ara, el projecte de Llei especial de Barcelona estigui més a prop que mai de ser tramitat al Parlament de Catalunya, tot i les reticències evidents de l'actual Govern de la Generalitat.

Aquesta capacitat de convèncer va acompanyada, quan cal, per la fermesa en la denúncia del que no es fa prou bé o del que no es compleix sobre allò que s'havia promès per a Barcelona i que Barcelona necessita. L'alcalde Joan Clos ha fet sonar totes les alarmes sobre la necessitat d'un impuls decidit al transport públic de la regió metropolitana, un problema pel qual no han demostrat prou sensibilitat ni voluntat de decisió la Generalitat i l'Administració central. Tot i així, aquesta fermesa a l'hora de denunciar el que falta té molt a veure, segurament, amb un cert desbloqueig de

questions tant importants com l'ampliació de l'Aeroport. Home de dedicació exclusiva, Joan Clos sap, des de fa molts anys, que una ciutat com Barcelona requereix un cent per cent de l'atenció. "No és possible

▶ Clos és un alcalde molt a prop de la gent.

dedicar-se a Barcelona a estones o en l'espai de temps del cap de setmana", diu l'alcalde per qui el vulgui entendre. "De Barcelona -diu Clos- m'interessa el seu tramut urbà, els seus equipaments, però per damunt de tot m'interessa la seva gent, la seva qualitat de vida, la garantia de la seva ocupació". Fer de les persones l'objecte de la política és la base fonamental de l'ideari de Joan Clos. Quan li pregunten pel seu pas de la medicina a l'acció pública, Clos explica tot sovint que, per a ell, "la política és la medicina aplicada no només a una persona sinó al conjunt d'una societat".

El Govern de CiU oblida constantment els interessos de pagesos i ramaders

Cada cop és més difícil viure a pagès a Catalunya. Pujol i el conseller Marimon, amb la seva nefasta gestió, estan fent molt de mal al sector primari català, quan tant s'omplen la boca de dir que defensen el món rural. Ni han tingut voluntat d'impulsar una veritable política agrària catalana complementària a l'europea ni han volgut concertar mai les seves actuacions amb els representants dels diversos sectors.

Per món rural s'entén aquell àmbit territorial en què els nuclis de població no superen els deu mil habitants i les seves activitats econòmiques principals -encara que no les úniques- continuen essent l'agricultura, la ramaderia i la silvicultura. Només unes dades de referència. Catalunya té una superfície total de 3.200.000 hectàrees, d'aquestes, 1.960.000 són forestals (61%) i 1.000.000 són terres de conreu (31%). La superfície urbanitzada és de 740.000 hectàrees (7%) i l'1% restant l'ocupen els rius i els llacs. Es tracta, doncs, de la major part del país, tot i que només hi visqui una petita part de la població catalana. La pagesia, organitzada en unes 70.000 explotacions -d'un tamany mitjà bastant per sota de la mitjana comunitària- ocupa el 3'4% de la població activa de Catalunya i compleix la doble funció de produir aliments i cuidar el territori. Tan important és l'una com l'altra.

El sector es veu cada cop més condicionat per les decisions de la Unió Europea que és qui decideix la PAC (Política Agrícola Comunitària) mitjançant un sistema de directrius i ajudes que defineixen les prioritats comunitàries per als propers anys. Ara, precisament, s'està discutint -en el marc de les propostes de l'Agenda 2000- la formulació d'una nova PAC que duri fins al 2006-2010. El cas és que a l'hora de definir la PAC es tenen molt en compte els interessos del comerç internacional, els de tercers països que tenen tractats preferencials amb la Unió Europea i es posen de relleu, naturalment també, els interessos contradictoris entre les diverses agricultures europees, sobre tot entre les del nord i les mediterrànies.

► La pesta porcina ens ha costat més de 20.000 milions a tots els catalans.

La Generalitat de Catalunya té assumides totes les competències en agricultura i ramaderia

Les autoritats pròpies -en el nostre cas el govern de la Generalitat, a través del DARP (Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca) que té assumides ja totes les competències en la matèria -són les encarregades d'aplicar la PAC en el seu territori i de definir una política rural complementària, una política rural pròpia, de caràcter nacional, que permeti establir la població sobre el territori i evitar el despoblament i l'abandó d'amples zones del territori. L'objectiu és, doncs, clar. Es tracta d'aconseguir que la població agrària obtengui unes rendes suficients i que el medi

natural gaudeixi d'unes condicions de vida -equipaments i serveis- similars a les de qualsevol altre indret del país. Durant aquests anys, el govern de la Generalitat s'ha limitat a fer de gestoria per a la tramitació d'expedients i d'oficina pagadora de les subvencions comunitàries. S'ha convertit en una gran estructura burocràtica que gasta més del 50% del seu pressupost en despeses de personal i una altra part molt important en lloguers de locals i edificis. Ha convertit els seus tècnics, alguns força especialitzats, en buròcrates d'oficina en lloc de dedicar-los a resoldre problemes reals, a peu de finca. Aquest seria el primer retret: el govern de la Generalitat no dóna suport al pagès per poder dimensionar millor les seves explotacions i no li facilita la informació i l'assessorament que necessita per decidir millor les seves produccions i incorporar noves tècniques i sistemes de producció. El segon retret és que el govern de la Generalitat no facilita ni estimula prou

els sistemes de millora de qualitat en les produccions -ni en la concentració de l'oferta a través d'un sistema cooperatiu fort, com ho havia estat històricament. Si no som capaços d'incorporar factors de qualitat a les nostres produccions -molt especialment en matèria de sanitat animal i vegetal- que les converteixin en excel·lents -ni de competir en preus amb els altres productes mundials en un mercat cada vegada més obert i competitiu, malament. Els pagesos no solament han de poder produir bé sinó que, a més, han de poder accedir a la comercialització a través d'unes cooperatives fortes capaces de conquistar quotes de mercat cada cop més importants.

El tercer és que no hi ha una considera-

Des de 1980 s'han destruït 300.000 hectàrees de boscos, en part, per negligència del Govern

ció específica pel que són sectors agraris estratègics en el nostre context geogràfic, que haurien de merèixer una aposta decidida per part del Govern. És evident que Catalunya no podrà ser mai una potència en el sector del plàtan, per exemple, però sí que ho som en altres com el porcí i l'aviram o la fruita fresca i les hortalisses. La negligència del govern de la Generalitat l'any passat en el tema de la "pesta porcina clàssica" va significar el sacrifici d'un milió de porcs i una despesa de 20.000 milions de pessetes.

El quart és el relatiu al tractament de les qüestions mediambientals en l'àmbit del DARP. Hem de fer compatible la preservació del medi ambient i els interessos de la gent del territori. En aquest context hem de fomentar que sorgeixin gran quantitat de conflictes en l'entorn de les zones protegides per danys produïts per la fauna, o en el tema dels purins i els fems ramaders i els seus efectes sobre les aigües subterrànies o en el tema del bosc i els aprofitaments forestals, en general. No solament els hem de fer compatibles sinó que hem de facilitar que sorgeixin activitats econòmiques complementàries

► Ramon Vilalta.

que aprofitin els avantatges d'un medi ambient ben preservat.

En cinquè lloc, aquest estiu, ja hem vist de nou com la negligència del govern de la Generalitat en l'aplicació rigorosa de les mesures de prevenció d'incendis forestals ha facilitat la destrucció de 30.000 hectàrees més de bosc català. Des de l'any 1980 ja se n'han destruït gairebé 300.000. El despoblament rural facilita l'abandonament dels espais forestals, sobretot dels menys productius, de tal manera que el bosc, sense interrupcions en la seva continuïtat, acaba emmagatzemant una tal quantitat de massa combustible que quan el foc cala, si no s'apaga immediatament, pren una magnitud extraordinària i s'estén fàcilment per

► Cal redimensionar moltes explotacions agràries.

La Generalitat es limita a fer de gestoria per a la tramitació d'expedients i d'oficina pagadora de les subvencions comunitàries

desenes de quilòmetres. El resultat ja és prou conegut.

En definitiva, la nostra valoració és molt crítica respecte de la gestió del govern de la Generalitat en aquesta matèria. Ni ha tingut voluntat d'impulsar una veritable política agrària catalana complementària de la PAC ni ha volgut concertar les seves actuacions amb els representants del sector perfectament definits a través de les cambres agràries. Les relacions del Departament amb els sindicats agraris, amb les cooperatives, amb els representants forestals, amb les agrupacions de defensa forestal, amb les agrupacions de defensa sanitària, amb les agrupacions de defensa vegetal...s'han caracteritzat més pel desacord i la crispació que per la col·laboració que totes aquestes entitats li ofereixen constantment. Sense acord i col·laboració serà impossible resoldre satisfactoriament els grans reptes agraris i rurals que imposa l'Agenda 2000 que està en procés d'aprovació.

Ramon Vilalta

El espectacular triunfo de Schröder y el SPD incorpora Alemania a la Europa progresista

Por primera vez el SPD llega al poder por voluntad directa de las urnas sin que antes haya estallado una coalición. Por primera vez, los verdes entran en el gobierno federal. Por primera vez en este siglo, los tres grandes países de Europa están gobernados a la par por la izquierda. Ésta es la nueva Alemania de Gerhard Schröder, el hombre que ha apagado la buena estrella de Helmut Kohl, canciller de la reunificación alemana e impulsor de la unidad europea.

Schröder (40,9 por ciento de los votos en las elecciones generales del 27 de septiembre) ha conseguido volver a colocar a los socialdemócratas en las cotas de su gran líder de la posguerra, Willy Brandt, mientras que para los conservadores los

► Schröder durante un acto de la campaña.

resultados electorales (35,2 por ciento) han sido los peores desde 1949. El propio Kohl, pese a la aureola de gran unificador, ha caído en su circunscripción de Ludwigshafen. El nuevo canciller ha de gobernar con el respaldo de los Verdes (6,7 por ciento), lo que le brinda una cómoda mayoría en el Bundestag sin que precise el apoyo tácito de los ex comunistas del PDS (5,1 por ciento), como vaticinaban las encuestas previas a las elecciones.

Schröder ya ha conocido las vicisitudes de un pacto con los ecologistas. Como ministro presidente del Land de Baja Sajonia compartió ejecutivo con ellos entre 1990 y 1994. Esas relaciones han dejado heridas en Schröder, que desconfía de los Verdes, pero también es cierto que los ecologistas sólo

Miquel Iceta: "Schröder és el relleu necessari i natural de Kohl, com Maragall ho és de Pujol"

El diputat i secretari d'anàlisi i imatge del PSC, Miquel Iceta ha seguit de prop les eleccions a Alemanya. Aquest és un extracte de les conclusions que n'ha tret de la victòria del socialdemòcrata Gerhard Schröder. "El SPD (El Partit Socialdemòcrata) ha aportat un concepte novell en aquesta campanya. Ha desenvolupat la idea d'un nou centre entès no tant com a referent ideològic respecte de la dreta o l'esquerra, sinó com un focus d'atracció, com un lloc de confluència on es troba la majoria de la població", afirma el diputat socialista.

"Aquest nou centre està vinculat a la innovació tecnològica i a la justícia social, una fórmula -afegeix- més propera a la tercera via de Tony Blair que a l'esquerra plural de Lionel Jospin". Les eleccions alemanyes, segons el diputat català, han suposat "una clara inclinació de l'electorat cap a l'esquerra. Això explica que, tot i l'entrada dels ex comunistes del PDS, Schröder pugui governar amb l'únic suport dels Verds."

En opinió d'Iceta, quatre han estat els factors que expliquen la derrota de Helmut Kohl: "Els quatre milions d'aturats que han fet que el canceller de la unificació passés a ser el canceller de l'atur; els 16 anys de poder conservador que han esgotat l'electorat; la descomposició social de l'antiga Alemanya oriental i el cost econòmic de la unificació. Els conservadors havien centrat la seva estratègia -assegura el diputat- en l'hipòtesi que l'economia de mercat ho resol tot. Però els grans problemes no s'han resolt. Si a tot això afegim que la campanya del SPD ha estat molt millor per què ha estat molt més a prop de les necessitats i prioritats dels ciutadans alemanys, els resultats electorals són perfectament comprensibles."

En opinió del dirigent socialista, la campanya de Schröder ha tingut altres virtuts a destacar, com ara que "les qüestions socials han tornat a ésser al capdavant de l'agenda política o que el partit que ha estat guia del socialisme europeu (referint-se al SPD) s'ha presentat sota les seves sigles, fent èmfasi en les propostes polítiques i no en l'emboïllat". De tot aquest bagatge d'idees, per al diputat del PSC hi ha elements que són exportables a Catalunya: "Schröder és el relleu necessari i natural de Kohl, com Pasqual Maragall també ho és de Jordi Pujol."

han roto un gobierno de coalición en Hesse y, en la actualidad, coparticipan en los gobiernos de cuatro Länder. La nueva Alemania ha optado por una coalición rosa-verde en la que Schröder desempeña un papel de moderación y los Verdes el aditivo de lo imprevisible. Gerhard Schröder es

el abogado de la "socialdemocracia al estilo alemán", un nuevo Tony Blair de Westfalia al que le ha tocado vivir una situación política más parecida a la de Lionel Jospin y su "izquierda plural". Schröder se yergue como un combinado de ambos, a caballo entre el "arreglo científico" de Jospin y la "ter-

cera vía" de Blair.

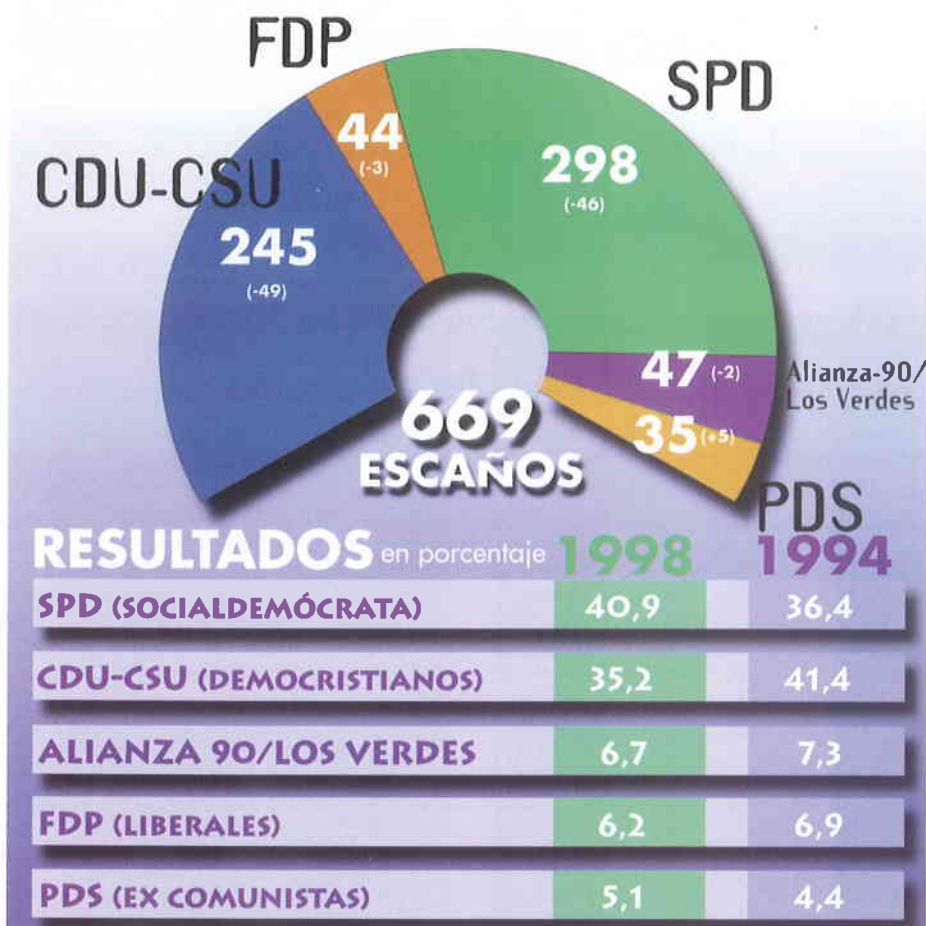
Con el triunfo claro de Schröder, Alemania ha rechazado la presunta estabilidad de una gran coalición entre los socialdemócratas y los cristianodemócratas; le ha cerrado las puertas del Parlamento a la ultraderecha y las ha entornado para los ex comunistas, quienes a pesar de mejorar resultados

El SPD, en coalición con los Verdes, gozará de una mayoría holgada en el Bundestag

no han podido convertirse en los árbitros en la sombra de la izquierda. Schröder ha tomado el timón de una Alemania que ha de restañar las heridas de la reunificación, afrontar un paro de cuatro millones de personas, gobernar el timón de Europa y rehabilitar un Estado del Bienestar que había mermado con Kohl. Al líder socialdemócrata le cabe el honor de ser el canciller que lleve a la nueva Alemania al próximo siglo desde Berlín.

Francesc Lausín

EL NUEVO BUNDESTAG

Activitats del Parlament europeu

Resolució sobre els incendis a Catalunya

El darrer plenari del Parlament europeu ha adoptat una resolució comuna sobre els devastadors incendis del passat mes de juliol a Catalunya i a d'altres zones del sud d'Europa. La resolució sorgeix d'una iniciativa dels diputats del PSC, Joan Colom, Anna Terrón i Josep Verde, i va ser presentada per diputats de diversos grups parlamentaris. El Grup Liberal Europeu, del qual formen part els diputats de Convergència Democràtica de Catalunya, no va subscriure la proposta de resolució comuna. El PE sol·licita que la Comissió Europea alliberi els crèdits oportuns per tal de pal·liar els danys econòmics i mediambientals a les zones afectades, i reclama una política forestal comunitària que tingui en compte la problemàtica específica que pateixen les regions mediterrànies, més vulnerables als incendis forestals.

Envers una llei electoral comuna per al Parlament europeu

El Parlament Europeu va aprovar aquest estiu un informe sobre un projecte de procediment electoral basat en principis comuns per a l'elecció dels diputats del PE. L'informe propugna la introducció a cada estat del sistema de votació proporcional, i defensa la necessitat d'afavorir la proximitat dels electes respecte dels seus electors a través de l'establiment de circumscripcions que tinguin en compte l'especificitat regional. L'harmonització del mètode d'elecció al PE és un objectiu que els socialistes catalans hem defensat des de sempre, per considerar que és beneficiós tant per al desenvolupament d'una consciència política europea, com per ajustar de manera més representativa les circumscripcions electorals -única en el cas espanyol- a les realitats socials.

Per a la defensa dels drets dels homosexuals als països candidats

El ple del Parlament Europeu va aprovar una resolució per la qual exigeix als propers socis comunitaris de l'Europa Central i oriental que suprimeixin tota llei que violi els drets humans de les persones homosexuals, especialment pel que fa referència al límit d'edat per mantenir relacions sexuals. Sol·licitem, així mateix, a la Comissió Europea que tingui en compte a l'hora de negociar l'adhesió dels països candidats a la Unió Europea, si respecten els drets dels homosexuals; i que aquest punt es tingui en consideració a l'hora de fer l'avaluació de la situació socio-política d'aquests estats de l'Europa Central i oriental, prevista per a abans de final d'any.

El PSC inició el curso político con una Festa de la Rosa más multitudinaria que nunca

Uno de los cursos políticos más intensos electoralmente de los últimos años lo iniciamos los socialistas catalanes de la mejor manera posible. Los cerca de 25.000 asistentes que abarrotaron la Pineda de Gavà en la novena edición de la Festa de la Rosa pudieron ver y escuchar a un Pasqual Maragall y a un Josep Borrell en plena forma para derrotar en las urnas a una derecha que tiene más miedo que nunca.

La novena edición de la Festa de la Rosa, celebrada el pasado domingo 21 de septiembre, ha supuesto su consolidación definitiva como la gran jornada de hermandad de todos los socialistas catalanes: cerca de 25.000 personas batieron el récord de asistencia a la Pineda de Gavà. En esta ocasión, el buen tiempo durante todo el día fue un aliciente más para asegurar tan destacada concurrencia.

Las actuaciones de diversas asociaciones culturales, los torneos deportivos y el parque de atracciones infantiles comportaron la vertiente más lúdica de la fiesta, que en lo gastronómico estuvo marcado por las tradicionales migas, la paella y el "rom cremat". Acudió, por otra parte, la plana mayor de la comisión ejecutiva, numerosos diputados y alcaldes, y, por supuesto, Pasqual Maragall y Josep Borrell, que se produ-

garon por todo el recinto recibiendo numerosas muestras de ánimo de los militantes y simpatizantes congregados. Llamó también mucho la atención la presencia de la modelo Judith Mascó, que acudió acompañada de su marido Eduard Vicente, militante del PSC. El acto político, a diferencia de otros años, se celebró por la mañana y fue el primer secretario, Narcís Serra, el que abrió el fuego para dar paso a Maragall y Borrell, y destacó la importancia de la

Borrell y Maragall se pasearon por todo el recinto, recibiendo las muestras de ánimo de todos los asistentes

tregua reciente de ETA como el camino que había que seguir para llegar hacia la paz. Por su parte, el candidato a la presidencia del gobierno, aclamado a gritos de "presidente, presidente", hizo una crítica muy gráfica, bien argumentada y muy serena del gobierno de Aznar,

► Josep Borrell

► Pasqual Maragall

► Narcís Serra

► Maragall y Borrell, seguros de la victoria.

► Borrell recibió numerosas muestras de afecto.

► Narcís Serra, Joan Clos y Josep Montilla.

► El aluvión de gente fue constante.

► Narcís Serra y Pasqual Maragall.

► Manuel Royes, Joaquim Nadal y Maragall.

► El parque infantil estuvo muy concurrido.

► Hubo numerosos inscritos en los torneos.

► No faltó el tradicional rom cremat.

► Maragall no quiso dejar de remover las migas.

► La paella fue el plato más solicitado.

► Josep Maria Sala se paseó por todas las mesas.

planteando en todo momento las alternativas socialistas al mal gobierno de la derecha. Por último, Maragall, que lógicamente centró su discurso en la política catalana, reprochó a Jordi Pujol que proyecte celebrar elecciones anticipadas con el único objetivo de intentar perjudicar electoralmente al PSC, y "si lo que pasa es que ya no puede gobernar, que lo reconozca" apostilló.

Sobre el pacto de Pujol con el PP señaló que "un buen catalán no se habría aliado nunca" con el PP, y se mostró convencido de que "cuando llegue el momento los catalanes ya le pasarán factura por esta cuestión". Maragall hizo también una apuesta decidida por una Catalunya plurilingüe y multicultural, en la línea del documento que recientemente presentó.

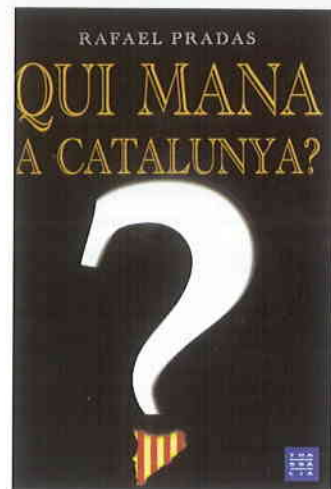

► Judith Mascó y su marido, Eduard Vicente.

Festa de ROSA

LECTURA

Rafael Pradas, "Qui mana a Catalunya?"
Barcelona, Thassàlia, 1998, 360 pàgines.

En "Qui mana a Catalunya?" se pretende simplemente hacer un repaso -y provocar una cierta reflexión- sobre el poder colectivo en Catalunya, y sobre el poder que ejercen algunas de sus instituciones y personajes clave. Nunca la Catalunya moderna había tenido tanto poder colectivo y durante tanto tiempo, pero, al mismo tiempo, tampoco había sido nunca tan vulnerable a la homogeneización económica, informativa o cultural. El libro hace un repaso de todos los sectores e instituciones de la vida política, cultural, económica y social catalana, para acabar con una breve

reseña de los, a juicio del autor, 150 catalanes más influyentes en la actualidad. Rafael Pradas (Barcelona, 1945) es periodista y ha trabajado en el Correo Catalán, Destino, Tele/Expres, Diari de Barcelona, TVE, entre otros medios de comunicación. Actualmente se dedica a la comunicación corporativa y es colaborador habitual de COM Ràdio y de las páginas de El Periódico. Fue también Concejal de Cultura del Ayuntamiento de Barcelona de la primera legislatura democrática y uno de los fundadores del Grupo Democrático de Periodistas.

MÚSICA

Joan Manuel Serrat.
"Sombras de la China".

El nuevo disco de Serrat en castellano respira ternura y frescura por todos sus surcos. Dedicado a la memoria del recientemente fallecido Tete Montoliu, el "nano" se ha querido rodear de músicos de la categoría de Carlos Núñez,

Rubén Juárez, Ginesa Ortega o Carles Benavent, bajo la dirección musical de Josep Mas "Kitflus", para conseguir un trabajo de excepción. En total, once piezas de gran calidad donde destacan temas como "Princesa", "Los macarras de la moral" o "Me gusta todo de ti (pero tú no)".

El racó d'Internet

LA HUELGA DEL 3-0: UN PASO MÁS HACIA LA TARIFA PLANA

Las reiteradas protestas de los distintos colectivos de usuarios de Internet parece que empiezan a hacer mella en la dura cáscara de Telefónica. El pasado día 3 de octubre el uso del teléfono en España podría haber descendido entre un 30 y un 50 por ciento, del número habitual de llamadas. Nunca sabremos cuáles fueron las cifras exactas. Tampoco importa, la convocatoria ha demostrado su sentido, digan lo que digan los responsables del gobierno Aznar y sus amigos de Telefónica. La campaña a favor de la tarifa plana en Internet va mucho más allá de lo que algunos han pretendido mostrar. No se trata de fijar posiciones de fuerza frente al abusivo negocio telefónico de nuestro país, ni se trata de establecer posiciones de ventaja para los que se entretienen "jugando" con el ordenador. Se trata de hacer posible que los ciudadanos y ciudadanas podamos acceder al uso de las redes telemáticas, en la escuela, el instituto, la universidad, en el trabajo, en nuestro centro cultural o en nuestra asociación sin el freno que significa hoy en España el coste de una llamada telefónica. Internet no es un juguete, y ha de dejar de ser un lujo. La Red, por sí misma, no es ninguna panacea efectivamente, pero ya hoy muy pocos cuestionan su importancia en ámbitos sociales tan fundamentales como la educación y la empresa. En términos económicos su uso es un factor de competitividad y rentabilidad, y en una perspectiva social, puede ser un instrumento magnífico de sociabilidad, de conocimiento y de igualdad de oportunidades. Tampoco esta vez nadie nos va a engañar. El poder, el real, el de verdad, el que nunca da la cara, va a combatir con todas sus armas la universalización del uso de Internet. Y hoy nosotros hemos de hacer de esta necesaria universalización una de nuestras batallas. Estas últimas semanas y de la mano del fiscal Starr, los republicanos de EE.UU. han utilizado a Internet como arma política contra Clinton. Son muchas las personas que han descubierto a Internet gracias a la atenta lectura a través de la pantalla del ordenador de las relaciones entre el presidente Clinton y la becaria Lewinsky. Pero también es cierto que cada vez somos más los que seguimos atentamente lo que sucede en Chiapas, en Kosovo, en Bosnia o en las favelas de Río, gracias a esas mismas pantallas y de la mano directa de sus protagonistas. Y, entre tanto, Telefónica haciendo negocio. eso es lo que más duele.

Vicens Badenes

Andreu Buenafuente: "No m'agrada la Catalunya oficialista, pesimista, tancada i defensiva"

L'Andreu Buenafuente és el col·lega que tothom voldria tenir, el tio que s'ha fet a si mateix i que triomfa amb el seu aire despistat, entremaliat, de nen dolent. El proper 24 de gener farà 34 anys que va néixer a Reus i gairebé vint que va començar a treballar a la ràdio. Primer a Ràdio Popular de Reus, després a la COPE i amb només 18 anys a la SER. Després vindria la televisió, les gales i TV Reus. Des del Terrat de Produccions coordina una trentena de professionals, amb els quals es planteja un futur carregat de projectes: sèries còmiques, documentals, llibres i un nou programa nocturn.

T'incomoda aparèixer en una publicació política com ara l'Endavant?
No trobo cap motiu raonable pel que m'hauria d'incomodar.

Doncs gairebé ets una excepció.
Ara no sé si és bò o dolent això de ser una excepció. La veritat és que penso que les meves opinions no tenen massa importància. Això ho penso sempre, tant se val la publicació que em proposi una entrevista. Així que relaxem-nos i parlem tranquil·lament.
Provem de quedar una mica bé.

Reconeixeràs, ara sí, que això de crear escola és tota una responsabilitat?
Ara faré de modest. No crec que jo hagi creat cap mena d'escola. Faig les coses com em surten, provo de treballar i perfeccionar molt tot el meu projecte i agafo molts empenyaments. No tinc temps ni ganes de mirar enrera i provar d'identificar si algú segueix la meva hipotètica escola.

Què li deus al Mikimoto i què et deuen a tú el Fernández, el Grasset i companyia?
Al Mikimoto li dec que un dia de setembre de 1995 es recordés de mi per al seu programa. Però també li dec a Josep Maria Martí (Ràdio Barcelona) que em fes venir de Reus, i a Oleguer Sarsanedes que em donés el "Sense títol" i als meus amics que em fan creure que val la pena seguir en aquest ofici. Pel que fa als meus companys de programa, mai de la vida em passa pel cap demanar-los que em facin un homenatge. La vida et dona oportunitats, d'acord, però al final sempre tens el que et mereixes i/o el que et guanyes tú solet.

Molts diuen, Andreu, que de Catalunya surt sempre el millor humor, el més fi, audaç i fins i tot

transgressor. Tú, també ho creus?

“Amb tantíssima pressió, penso que és un miracle que encara es pugui fer algun programa a TV3”

No és del tot correcte. Estic d'acord que a Catalunya portem una línia més transgressora i "europea", però costa molt generalitzar. A Catalunya mateix trobo humor que no m'agrada gens ni mica i fora d'aquí, Santiago Segura, Wyoming o Faemino y Cansado, estan revolucionant el gènere. En l'humor crec que no hi ha fronteres. N'hi ha de bó i n'hi ha de dolent.

Coordines un ampli equip de persones, et reclamen a tot arreu i ets, fins i tot, President de Reus Televisió. No et preocupa que algun dia t'agradi més els balanços comptables que els esquetsos d'humor?

Doncs sí que em preocupa. Em preocupa molt. Ara faig de gestor, de coordinador o com li vulguis dir. Ho faig perquè em semblava responsable per part meva,

► L'Andreu i els seus companys d'El Terrat.

canalitzar tota la creativitat i les possibilitats que un bon dia ens vam adonar que aglutinàvem al Terrat. Però tinc molt clar que quan ho passo bé de veritat és quan tinc un micròfon o un càmera al davant. Això és el que realment sé fer. La meua lluita diària és equilibrar-ho tot plegat. Com li deia l'altre dia a un amic meu enmig d'una setmana atapeïda de gestions importants, "jo només volia fer un programa d'humor".

“ En l'humor crec que no hi ha fronteres. N'hi ha de bò i de dolent ”

I què faràs quan et concedeixin la Creu de Sant Jordi?

Li donaré la mà al President i faré d'hu-

mil, repetint continuament que "no crec pas que la mereixi".

I amb el Príncep de Asturias?

No crec que me'l donin i si vol que li digui la veritat no em preocupa el més mínim.

I TV3 què tal, bon rotllo?

Va bé gràcies. Mira, TV3 és la televisió on treballa. No només jo mateix, sinó molts dels meus companys. He d'estar-li agraït perquè m'ha permès créixer com a professional del mitjà. TV3 és una televisió pública que prova de mantenir l'equilibri en un país carregat de suspicàcies, intrigues, lluites històriques de poder, nacionalismes a la defensiva, cultures "amenaçades" i no sé quantes coses més. De vegades penso que és un miracle que amb tantíssima pressió, encara es pugui fer algun programa.

I ara les televisions locals...Tú, natural-

ment, seràs un ferm defensor...

Jo em dedico a la comunicació i estic encantat que neixin nous mitjans. Crec que realment és el que necessitem. Més canals, més llocs de treball i més fórmules. Després, el públic escull i nosaltres aprenem a superar-nos i a no apalancar-nos.

L'altre dia li deia a un amic: “ jo només volia fer un programa d'humor ”

Com que ja sabem que Espanya va bé, parlem de Catalunya. Anem bé també?

Pobre de mi! Qui sóc jo per diagnosticar aquest país? Li donaré una impressió. Crec que per les urgències històriques que arrosseguem tenim una tendència desmesurada a dogmatitzar, magnificar i dramatitzar la nostra realitat. Som gent llesta i sabem avançar sense necessitat de posar-nos trascendents. M'agrada la Catalunya dialogant, plural, rica, creativa i il·lusionada. No m'agrada la Catalunya oficialista, pessimista, tancada i defensiva.

Si et plau Andreu, com titularies una pel·lícula que volgués resumir el que passarà a Catalunya els propers mesos? "Los diez mandamientos".

Jordi Nicolàs

► Andreu Buenafuente.

PINZELLADES

- Una ciutat: Donostia
- Un escriptor: Terenci Moix
- Un llibre: "El beso de Peter Pan"
- Una pel·lícula: Moltes. "Beautiful girls", per exemple.
- Un pintor: Salvador Dalí
- Una obra d'art: Lauren Bacall
- Un humorista: Grouxo Marx
- Un moment històric: La Tarragona romana
- Un polític, viu o mort, d'aquí o de fora: J.F.K.